Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: V. B., zastoupený JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem České mládeže 135, Liberec, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2006, čj. OAM-540/LE-PA04-PA04-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2006, čj. 56 Az 246/2006 - 47,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou dne 10. 1. 2007 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2006, čj. 56 Az 246/2006 - 47, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Současně byla podána žádost o přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou, neboť žalovaný měl dle názoru soudu dostatečný prostor k tomu, aby uvedl důvody, které ho vedly k odchodu ze země původu; z řízení o žádosti o udělení azylu plyne, že potíže žalobce se soukromými osobami v zemi původu nebyly zapříčiněny některým z taxativních důvodů

uvedených v § 12 zákona o azylu. Krom toho podal žalobce žádost o azyl až poté, co na území České republiky nelegálně pobýval i přes udělené správní vyhoštění a byl zadržen policií.

Kasační stížnost je přípustná a proto Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť se domnívá, že zde existují vady v řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Stěžovatel namítá stejně jako v žalobě, že správní orgán nepodřadil jím uvedené skutečnosti pod skutkovou podstatu pronásledování upravenou v § 12 zákona o azylu, ačkoliv stěžovatel v průběhu řízení o azylu uvedl, že byl pronásledován z důvodu jeho příslušnosti k určité sociální skupině (společenské vrstvě) a z Ukrajiny uprchl proto, že se odmítl podřídit sociálním omezením. Stěžovatel odmítá tvrzení žalovaného, že důvodem žádosti o azyl byly ekonomické důvody, neboť za ekonomickými opatřeními záporně ovlivňujícími živobytí příslušné osoby spatřuje záměry namířené proti určité skupině.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud mnohokráte vyslovil, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59). Nejvyšší správní soud také uvedl, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 1 Azs 8/2003 - 90 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130).

Rovněž skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy z vyhrožování ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003 – 65).

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že dlužníci, ženy pronásledované ze strany manželů či partnerů, ani nečlenové zločineckých struktur netvoří sociální skupiny ve smyslu zákona o azylu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 Azs 45/2003 – 49, ze dne 31. 3. 2004, čj. 6 Azs 41/2004 – 67, a ze dne 26. 8. 2004, čj. 5 Azs 187/2004 – 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 401/2004).[1]

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

[1] Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na www.nssoud.cz

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu